

Ifj. Szabadi Mihály vagyok, 1964. október 2.-án születtem Budapesten. Sióagárdi lakos vagyok, előtte 38 évig éltem Szekszárdon.

A néptáncsal családi kötődés miatt már elég korán, kisgyermek koromban kapcsolatba kerültem, édesapám neves néptánc-koreográfus, testvéreim is táncoltak. Én magam, a körülményeimhez képest később, 13 évesen kezdtem aktívan táncolni, az apám vezette szekszárdi néptáncgyűttesben (későbbi Bartina). Volt olyan, hogy négy Szabadi volt egy időben a csoportban.

1984-ben elvégeztem a „C” kategóriás néptánc-oktatói tanfolyamot (ezt a képesítést ma már sehol nem ismerik el), és azóta szinte folyamatosan tanítok. Próbálkoztam táncvezetéssel is, több-kevesebb sikerrel. A 90-es évek elején, több éven keresztül sikeresen szerveztem egy folk-klubot Szekszárdon. A törzsközönsége a mai napig emlegeti.

1991-ben 13 év után megváltam a Bartina táncszereplőtől. Jól éreztem magam ott, de elég volt. Néhány hónapnyi szünet után, megkerestem a bogoyiszlói hagyományőrző táncszereplőt azzal a kérdéssel, mit szólnának, ha közéjük járnék. Szívesen fogadtak. Ennek a szereplőnek a mai napig táncosa vagyok. Egy nagyszerű emberi közösség. A „képzett” táncosokra jellemző a falusi hagyományőrzők lenézése. Ma már tudom, az igazi értéket ők képviselik és őrzik!

Sióagárdon, ahol élek, működik egy hagyományőrző táncszereplő, jelenleg magas szinten dolgoznak, remélem ez később is így marad.

Két évig dolgoztam a bonyhádi Völgység táncgyűttesnél, mint oktató. Jelenleg művészeti iskolában tanítok. Amióta tanítok, rendszeresen részt veszek a különböző szakmai továbbképzéseken. Most a Táncművészeti Főiskola végzős hallgatója vagyok.

Tánc nincs zene nélkül! A zenével hét éves koromban kerültem kapcsolatba, 3 évig klarinétozni tanultam (állítólag tehetséges voltam). Ezt sajnos mára teljesen elfelejtettem. Ha ma a kezembe kerülne egy hangszer, lehet, hogy bele sem tudnék fújni. A családban már volt zenész korábban, a dédnagyapám egy kétlaki zenekarnak volt a tagja. Mindkét zenekari formában a legnagyobb hangszer volt az övé, ha vonóssal játszottak, nagybögözött, ha rezesre volt szükség, övé volt a bomberdó. Apám is tud furulyázni. Én jelenleg nem tudok muzsikálni, de ez még változhat a jövőben.

Ki a jó táncos? Jó kérdés! Szerintem a testalkat nem igazán fontos. Lényeges az észbeli képesség, és elengedhetetlen a pozitív életfelfogás. A tánchoz való érzék fejleszthető. Könnyen meg lehet tanítani táncolni azt, aki tisztában van a saját testének a lehetőségeivel.

Sok figurát kell tudni? Nem! A kevésből is lehet jól építkezni.

Erősnek kell lenni? Nem feltétlenül. Kerülni kell a fölösleges mozdulatokat, tudni kell, hogy mit akarok táncolni, és ahhoz mekkora erő kifejtés kell, a maradék energiát meg kell tartani későbbre.

Mit kell tudni a jó táncos férfinak és mit a jó táncos nőnek? Ez a magyar néptánc egyik legalapvetőbb kérdése. A férfi, táncol és táncoltat! A nő, táncol és hagyja magát táncoltatni! Legtöbbször szerencsém volt a táncpartnereimmel, szinte valamennyien nagyon jó táncosok voltak. Vásárhelyi Laci bácsi mondta egyszer „Szerelmesnek kell lenni a táncpartneredbe. Lehet hogy az életben ő másnak a párja és te sem vagy egyedül, de ha táncoltok, az akkor is egy szerelem legyen!”

Milyenek a jó zenészek? Előnyös, ha ismerik a táncokat. Személyes tapasztalatom szerint, azok a zenészek tudnak igazán jól a táncosok lába alá muzsikálni, akik maguk is tudnak táncolni.

Melyik táncot tartom a legszebbnek? Azt sajnos még nem sikerült megtanulnom. Ez a tánc, a boncidai román forgató. Egy jóbarátom, Nagy Zoltán József (Púder) szerint ez csak azért nem a legszebb magyar párostánc, mert román.

Változott-e a táncom az évek alatt? Természetesen! Az ember tánca az állandó jellemzők mellett mindig változik. Remélem jobb lett! Több figurát tudok, az erőmet jobban be tudom osztani.

A mai fiatalok tánca természetesen más mint a mienk, mint ahogy az életük is más. Megvan bennük is a néptánc iránti elhivatottság.

Milyenek lesznek a táncok 10-15-20-50-100 év múlva? NÉZZÜK MEG!!